

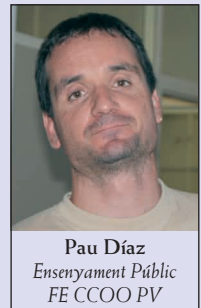
Són necessaris els sindicats? (i II)

De qui depén que seguisca l'opressió? De nosaltres.

De qui que s'acabe? De nosaltres també.

(...) Qui podrà contenir a qui coneix la seua condició?

(Lloa a la dialèctica. Bertolt Brech)

Pau Díaz
Ensenyament Públic
FE CCOO PV

SEMPRE CAL CONSIDERAR que tota mesura concreta i material en qüestions socials té acompanyada una ideologia que l'envolta i el sustenta, tot i que no siga explícit a primera vista. Mesures de l'envergadura de congelar les pensions, abaratir l'acomiadament o baixar el sou requereixen d'un discurs elaborat per tractar de fer-les "engolir" entre els afectats i les afectades. És per això mateix que, per exemple, **es produeix una campanya mediàtica contra els funcionaris (entre aquests de manera especial contra el professorat), titllats de privilegiats i vagues, juntament amb la baixada dels seus sous.**¹ El discurs, la ideologia i la cultura juguen papers determinants. La voracitat dels mercats exigeix mesures agressives contra els empobrits i aquestes mesures requereixen d'una cultura que les empare i justifique.

En aquest context **la retallada de permanents sindicals és un atac a la llibertat sindical, paral·lela als atacs als drets socials** (siguen les pensions o la jornada laboral). Especialment greu és la reforma que posa limitacions a la negociació col·lectiva l'objectiu de la qual és voler anul·lar la pressió i la defensa de les condicions laborals per part dels qui i les qui precisament viuran aquestes condicions laborals. És necessari un discurs que justifique la submissió de les nostres vides als designis dels mercats. Però també la submissió de les eines que tenim per a defensar-nos d'aquests.

3. Tot el que fan els sindicats està bé?

Llavors, tot allò que fan els sindicats està bé? Més encara, està justificada tota actuació sindical? O des de l'òptica contrària, està mal tot allò que fan els sindicats? Sembla clar que aquest tipus de preguntes no tenen una resposta tancada del tipus "sí o no". D'altra banda, **tampoc tots els sindicats són iguals ni tenen una mateixa pràctica i propostes.** La pregunta té interès en la mesura en què ens ajuda a conèixer millor les limitacions dels sindicats i les justes crítiques que es plantegen. Tanmateix, **d'entrada caldria diferenciar entre els corporatius i els de classe.** Nosaltres ens centrarem en aquests últims, atés que no tenim interès en els primers.

Es poden distingir dos tipus de qüestionaments pel que fa a l'origen i la intencionalitat d'aquests. D'una banda tenim els atacs de la dreta social, política i mediàtica, al costat de la dels qui els fan el joc conscientment o inconscient. Són aquells que

voldrien viure sense tenir sindicats que els molesten amb les seues reivindicacions per als treballadors i les treballadores. **Aquesta posició ha de ser combatuda obertament per la nostra banda.** Què complex ens impedirà fer-ho?

I d'altra banda està la crítica constructiva de qui qüestiona i demana autocrítica des dels moviments socials i des de l'esquerra. Per què no atendre aquesta crítica?

L'autocomplaença i tancar-nos davant "l'enemic exterior" pot conduir a recloure'ns en autojustificacions que no ajuden la necessitat d'evolució, ni a incorporar nous punts de vista i noves pràctiques enfront de realitats canviant. De fet en una recent "Gaseta Sindical" s'apunta en aquesta línia: **és urgent una regeneració democràtica i social.** Però també una regeneració sindical **que òbriga les portes a la participació i a plantejar-nos nous reptes** en un context d'una crisi que és econòmica, però també cultural.

«CCOO considera que estem davant una bona oportunitat per aprofundir en la nostra experiència democràtica i fomentar mecanismes alternatius als actuals de participació (...)

CCOO també farà la seua contribució particular en aquest sentit: **aprofundirà la independència i l'autonomia sindical, que és un dels nostres principals actius, millorarà l'ús dels nostres recursos i els farà totalment transparents davant els treballadors i les treballadores (...)** tot i practicant "un sindicalisme de proximitat" en prioritzar el contacte directe i quotidià amb els treballadors i les treballadores en el centre de treball, no deixi d'establir àmplies aliances amb la societat civil.»

Gasete Sindical núm. 48, maig 2011 «La nova conjuntura exigeix un canvi de polítiques i un impuls democràtic».

¹ Llegir «Guerra a los funcionarios». Le Monde Diplomatique, Febrer 2011.